

Het Eendje.

de groote stoof, stopte voorzichtig het beestje er in, en zette de stoof op z'n kant. „Lucht heppie door de gaten,” zeide hij verge-noegd, en hij ging naar een hok achter in den kelder.

Het was plotseling stil geworden; even nog bleef het stil; alleen, het eendje schuurde wat met z'n vlerken tegen de wanden. Toen gerommel achter, en Janus kwam voor den dag met eene groote tobbe; hij ging naar buiten, en zette de tobbe voor 't stoepje op straat. Weer hoorde men even alleen het eendje wat krabbelen in de stoof. „Stil beessie, stil! Sst! Je mag zwemmen strak.” En Janus vulde een emmer, en begon water in de tobbe te gieten. . . .

Daár kwam de moeder de straat weer in, Janusje sleepend aan haar hand. En de andere kinderen er naast, aanvurend: „Loopen, loopen! Loopen!” En er voor, en er achter, al de kinderen uit de buurt, allemaal zenuw-achtig meedravend:

„Mott-ie loopen?”

„Loopen, Janussie, lóópen!”

Janussie schreeuwde van nee, nee, en wou naar huis, naar huis, en in bed, in bed. Overall kwamen de menschen naar buiten. Zij hielden de moeder aan: „Wat is er, wat is-er?”

De vrouw bleef staan: „Loop maar door met je broertje;” de kinderen holden woest door. De moeder vertelde. . . onderhand keek ze nog angstig Janusje na: „De apotheker wou geen. . . o hemeltje. . . Janusje viel, maar ze sleepten 'em op, en verder, verder. . . wou geen schrikpoeier geven; 't schaap was nog te jong. Hij moet nou wat loopen, om te bekommen.”

„Maar hoe kwam het eigenlijk?”

„Hoe het kwam? Och, mens, m'n mooie kerel die kwam. . . .” Toen ze aan 'em dacht, keek ze naar d'r kelder. „Och, hij hèt weer een stuip,” en ze stoof er op af.

„Janus, ben je gek?” schreeuwde ze woedend; de man grinnikte en liet den emmer eventjes rinkinken. „Nou ja, da's nou eenmaal. . . .”

„Of je mal bent, of je niet goed wijs bent. Of je. . . .”

Maar daar kwamen de kinderen weer aan-

gerend, joelend. Janusje werd gedragen, en schreeuwde maar van „hou op. . . .” „Hier” riep vinnig de moeder, en griste ze 't kind af: „en nou naar binnen, marsch!” Bang vlogen de meisjes den kelder in; de vreemde kinderen weken achteruit. „Jij ook, malle,” en Janus kreeg een duw. Hij ging ook, den emmer in de hand. Flap, ging de deur toe.

De kinderen buiten hoorden de moeder schreeuwen, den vader op één toon mopperen, en Mietje en Janusje huilen van nooit weer doen. Een paar groote menschen kwamen ook voor het stoepje staan. Boven, uit het huisje, kwam een vrouw op stoep: „wil-je wel gelooven, dat het geen uithouden is?” riep ze tegen de menschen. Die stapten het trapje op, en begonnen te redeneeren. . . . „Hoor eens, hóór eens” zeiden ze telkens. De kinderen, baldadig, gingen elkaar nat gooien met handjes water uit de tobbe; maar daar kwam het vrouwtje weer uit den kelder, zoo woedend, dat ze allen hard weg liepen.

Het vrouwtje zei niets; ze keerde nijdig de tobbe om dat het water over de straat liep, rolde 't ding naar binnen, en smet hard de deur achter zich dicht. Eene ruit brak.

IV.

Janus kwam thuis van zijn werk en groette schuchter de menschen. Die groetten vriendelijk terug. want och, goed wijs vonden z'em toch niet.

Zijn kinderen sprongen naar hem toe, en vroegen: „Mag het nou zwemmen, vader? Moeder is. . . .” „Stil, stil,” zei Janus, „eerst eten.”

En ze gingen alle vijf naar binnen om te eten.

Na 't eten droeg Janus kalm de tobbe in het stoepje, en begon er emmers water in te gieten. Nieuwsgierig keken de overburen: zou er weer herrie komen? Maar neen. De moeder, achter in den kelder, haalde de schouders op en wees achter Janus' rug, tegen de burens, dat-ie mal was. Ze ging borden wasschen.